

Nereus Magazine

Nereus wint de Varsity
Eymert van Manen
Harriët van Ettekoven

Redactioneel	1
Meten is weten	2
Harriët van Ettekoven	4
De grootste visvijver van Nederland II	7
In memoriam: Gerard Hallie	8
Amsteldijk in het kort	9
Nereus in the Eighties: Roaring or Boring?	10
Afscheid op de Charles	13
Nereus wint de Varsity	15
Jaarverslag Praeses 2001/2002	17
Hoe Nereus het licht zag	20
Wedstrijdseizoen 2002	22
Het 100+Fonds	26
Meer succes op het droge...	27
Nieuws van Oud-Nereus	28
Wedstrijdkalender 2003	29

Redactioneel

David Heineman

Geacht oud-lid, waarde lezer,

Nereus wint de Varsity! En zo was het, begin april. Een jonge ploeg wist de overwinning naar zich toe te trekken en haalde daarmee de gouden blikken binnen voor de ASR. Dit typeert de verjonging die Nereus jaarlijks ondergaat. De ouderen treden wat op de achtergrond, de jongeren wat meer op de voorgrond. Dat de jongere generatie voldoende kwaliteit heeft bleek wel in Houten en Sevilla, maar bijvoorbeeld ook in Boston.

Het gaat dus goed met Nereus en derhalve een gevuld magazine met veelal positieve berichten en verhalen. Ook bij de redactie van het magazine is de verjonging toegetreden. Floris van den Brink en David Heineman zijn toegetreden tot de redactie. Beiden aangekomen in 2000, zullen zij langzamerhand het roer overnemen van de oude garde. Verjonging, noodzakelijk voor Nereus om bij de tijd te blijven. Nereus is bij de tijd, en bij tijd en wijle haar tijd vooruit. Dit willen we graag geloven, en het wordt regelmatig op de verscheidene wedstrijden bevestigd, als er in grote getale blikken en medailles voor de ASR gewonnen worden. Dat het dit jaar niet anders was, kunt u lezen in dit magazine.

Rest mij nog de wens uit te spreken dat u een aangename tijd heeft terwijl u over de verhalen van weleer en de overwinningen van nu leest.

Op een succesvol jaar voor jong en oud, Ioe Hikemalaya!

Heineken is sponsor van het Nereus Evenement ‘De Heineken Roeivierkamp’

Ernst & Young is vanaf januari 2003 de sponsor van de ouderejaars zware sectie.

AKZO Nobel is bootsponsor van de A.S.R. Nereus

Metten is weten

David Sol en Bastiaan Sorgdrager

Eymert van Manen, in 1965 aangekomen op Nereus, was naast een succesvol roeier ook jarenlang coach op Nereus. Afgelopen jaar was hij vaak naast Diederik Simon met de fiets op de Bosbaan te vinden om mee te rijden met zijn zoon Yme, welke in de jonge acht zat. In 1969 was hij praeses van Nereus.

In 1968 kwam Oostduitsland voor het eerst met een eigen roei-equipe uit op de Olympische Spelen. In 3 van de 7 uitgeschreven nummers werden medailles behaald. Dit succes van de Oostduitsers deed de overige roeiaties kritische vragen stellen of de gehanteerde trainingsmethoden niet aangepast moesten worden naar Oostduits model. Eymert van Manen was in 1969 één van de initiatoren van het Internationale Coachcolloquium in Ratzeburg.

“De Russen en Oostduitsers kwamen met onverslaanbare ploegen op de Spelen. Inmiddels weten we dat doping een enorme rol heeft gespeeld bij die overwinningen, maar dat was zeker niet alles. Het was hun hele aanpak die het verschil uitmaakte. Ze hadden ten eerste een nieuwe roeistijl: het blad snel vastzetten en een lange gedragen haal, fors leunen en lang voorovergebogen oprijden. Schitterend, onbegrijpelijk.

In Nederland deden we in die tijd alleen intervaltraining zoals dat ook in de atletiek gebruikelijk was. Korte heftige inspanningen gevolgd door een korte rustperiode om te trainen in het anaerobe bereik. Precies naar de ideeën van de bekende Emil Zatopek in de atletiek. Zijn 40x400 meter op de atletiekbaan vervingen we door bijvoorbeeld 12 x 250 meter op de Bosbaan. Wij dachten intervaltrainingen uit te voeren, maar door het tijdsverlies bij het keren op de Bosbaan was de rustperiode eigenlijk veel te lang.

De Oostduitse coach Ernst van Aken

propageerde lange duurtrainingen in het aerobe bereik. Zijn norm was dat je tijdens het roeien met elkaar moest kunnen blijven praten. Fysiologisch onderzoek wees uit dat doorbloeding van de spieren het best door duurtraining bereikt kon worden. Wij roeiden gewoon naar Ouderkerk en terug.”

“Om meer over de trainingsmethoden van de Oostduitsers te komen weten werd er een Coachcolloquium georganiseerd in de hoop dat de Oostduitsers daar hun coachmethoden uit de doeken zouden doen. Het bleek een succesvol idee. Veel internationale coaches namen deel, ook Ivan Vanier was er met zijn Noorse ploeg. De planmatige trainingsmethoden van Oostduitsland verraadde veel van hun succes.

Nereus was in die tijd overigens ook succesvol, maar dat kwam deels door demografische redenen en deels door de goede coaches. Uit de 340 eerstejaars op het A.S.C. kwamen in 1965 twee eerstejaars achten en drie overnaadse vierten voort. En de coaching was in ervaren handen van Bloemendal, Soeters, Heijmans, Pennink, Dik en nog wat anderen.”

“Nereus nu bekijkend zijn veel dingen hetzelfde gebleven. Amsterdam trekt nog steeds veel studenten en in Amsterdam wonen nog steeds relatief veel potentiële coaches. Maar Nereus is in drie opzichten erg veranderd. Nereus is een sociaal systeem geworden. Ik merk dat aan mijn zoon Yme, die vorig jaar in de

eerstejaars acht roeide. Hij brengt hele dagen op Nereus door. Wij trainden en gingen daarna naar huis. Er waren geen feesten op Nereus. Het was er bovendien koud en onherbergzaam. Soms deden we aan tafelvoetbal, dat was het.

“Daarnaast is de financiële positie van Nereus verbeterd en dat is voor sportprestaties noodzakelijk. De derde grote verandering is de roeiergometer. De roeiergometer is belangrijk voor het quantificeren van prestaties. Dit maakt de begeleiding van roeiers minder intuïtief. Ik ben een absolute alfa, maar meten is weten. Dat gebeurt naar mijn mening nog steeds te weinig op Nereus. Veel coaches gaan individueel te werk. Hierdoor worden trainingsschema's niet vergeleken en verbeterd. Worden bijvoorbeeld ergometer resultaten op een gemeenschappelijke plaats, zoals in een computer, bewaard? Is er een overzicht op Nereus hoe Diederik en Michiel in 1996 werden gecoached? Waarschijnlijk niet. Dat is hartstikke interessant. Als je planmatig te werk gaat, kun je je eigen methodiek controleren en kennis overdragen aan anderen coaches of roeiers. Roeiers zouden eigenlijk in een boekje moeten bijhouden wat voor training ze iedere dag draaien.

Het gevaar van de ergometer is dat je potentiële goede roeiers te vroeg uitslecteert. In een klein land als Nederland kun je je dat niet veroorloven. Dit is ook wat ik Yme, die nu met de nieuwe leden bezig is, uitdrukkelijk mee gegeven heb.”

“Roeien is niet leuk en coachen al helemaal niet. Dat het lastig is coaches te vinden komt door het imago probleem. Lange trainingen, steeds maar weer hetzelfde. Dat

is de roeicultuur. Daarom zou je beginnende coaches op de intellectuele uitdaging van coaching kunnen wijzen. Nieuwe methoden en technieken bedenken en daar mee leren spelen. Men moet veel meer uitdragen wat het mooie van coachen is. Coachen is niet leuk, maar wel intelligent.”

Harriët van Ettekoven

Mark Top

Het palmares van Harriet van Ettekoven mag met recht even indrukwekkend genoemd worden als die van haar voorgangsters Liesbeth Vosmaer en Miriam Steenman, internationale coryfeeën uit de zeventiger jaren. Brons op de OS 1984 (Los Angeles) en in 3 opeenvolgende jaren (1988 tot en met 1990) finaleplaatsen in de vrouwenskif. Het heeft nooit de aandacht getrokken die het verdiende, want de prestaties werden neergezet in de schaduw van de internationale successenreeks bij de mannen, zoals die in 1988 werd ingezet. Vosmaer en Steenman roeiden meer medailles bijeen dan Van Ettekoven, dat wel, maar wel in een andere tijd.

Van Ettekoven debuteerde op het moment dat het voormalig Oostblok bij het vrouwenroeien superieur was en op het hoogtepunt van de DDR overheersing. In 1980 had de DDR roei-equipe, absoluut een klasse apart, op de Spelen van Moskou “den totalen Sieg” binnengehaald. Het vrouwenroeien had pas in 1976 haar Olympische status gekregen en zo werd voor het Oostblok vrouwenroeien, meer dan voorheen, om politieke redenen een speerpunt sport. Vrouwenroeien was in het westen onderbezet en ondergewaardeerd geraakt. Roeien was een extreme zware sport, toen nog over 1000 meter, en een enkele uitzondering daargelaten, was een plaats achter in een WK finale het hoogst haalbare. (“Damesroeien” was hierdoor en ook als gevolg van lang leve de emancipatie, uit. “Vrouwenroeien” raakte in zwang.) Begin jaren 80 was de situatie zo nijpend geworden dat het IOC serieus overwoog vrouwen roeien weer van het Olympisch programma af te halen, vanwege de onderbezette velden in het Olympische toernooi en de eenzijdige medaille verdeling. “Ook op Nereus was dit herkenbaar”

aldus van Ettekoven. ”Na het afscheid van Lynda Cornet (waarmee zij tot 1984 in de 2- roeide) was ik ongeveer de enige vrouw op de vereniging op internationaal niveau. De meeste aandacht en middelen gingen naar de mannen”. **Nieuwe generatie** Haar opvattingen over trainingsarbeid maakt haar meer de eerste roeister uit een nieuwe generatie dan de verbinding te zijn met de generatie uit de jaren zeventig en begin jaren tachtig. “Ik trainde vaak al twee keer per dag en er was een goede medisch fysiologische begeleiding. Dat was voorheen veel minder” vat ze het verschil samen. “De roei ergometer was daarbij erg belangrijk. Was de ergometer voorheen alleen een middel waarmee het vermogen werd getest, de ergometer in combinatie met lactaat testen en hormoon(spiegel)bepalingen maakten het mogelijk om individuele belastbaarheid en getraindheid te meten. Zo werd een individueel trainingsadvies verkregen. Daarbij was ik één van de eersten die in de winter bijna dagelijks gebruik maakte van de ergometer om roeispecifiek te kunnen trainen.”

Soliste op Nereus

Verstandshuwelijk met brons voor Nereus In de winter van 1982 was zij, met Cornet, van Het Spaarne naar Nereus overgekomen. In Haarlem was de basis gelegd voor haar verdere carrière: “Het was een logische stap dat je na je junioren tijd de overgang naar Nereus maakte”. De samenwerking tussen Nereus en haar zou tot 1988 duren, maar had toch altijd iets van een verstandshuwelijk. De samenwerking leverde haar en Nereus een even onverwachte, als spectaculair gewonnen bronzen medaille op in Los Angeles. In de 2-, het nummer waarin zij waren uitgezonden, werden zij 4e in de finale. Het overgrote deel van het Oostblok boycotte de Spelen. Om toch een volle achtenfinale te krijgen werd voor het eerst voor de 8 de mogelijkheid geopend om dubbel te roeien. De Nederlandse vrouwen equipe (en dus Van Ettekoven en Cornet) zat een training bij elkaar en roeide in de directe finale naar een 3e plaats achter USA en Roemenië en voor de Canadezen.

Uitgekeken Eind 1988 brak van Ettekoven met Nereus en transfereerde naar Okeanos. De uiteindelijke reden lag in het signaal dat zij een paar sculls bij Nereus zelf moest financieren. Zij voelde zich daarmee niet erg serieus genomen. Maar naar de andere oorzaken moet misschien wat verder gezocht worden. Na Los Angeles was Van Ettekoven de enige internationale roeister op Nereus. Haar coaches respectievelijk Robbert van Aalst, Anke van der Zee, Rene Mijnders en Jan Klerks kwamen van buiten. Veel van haar teamgenoten kwamen eveneens van andere

verenigingen. Zij was 27, had sinds 1986 haar eigen plan getrokken, was erop gericht in de skiff verder te gaan en uitgekeken op Nereus. **Een lekkere omgeving om in te roeien** “Ik heb op Nereus heel veel plezier in het roeien gehad. Het is toch een lekkere omgeving om in te roeien, ondersteund door roeiers uit die tijd als Herman van den Eerenbeemt, Peter Brummel en Kees Jan Ponssen. Ik zal altijd de indoortraining van Kees Vente herinneren. Lekker kicken want je kon je optrekken aan elkaar en wedijveren met de heren. Ook blijf ik een aantal ALV’s herinneren waarin (afhankelijk van de aanwezigen) de redenaarskunst op humoristische wijze werd beoefend. Maar in 1988 was het voor mij over”. Zij was de solist op Nereus, met andere doelen voor haar internationale carrière “Nereus was of is vaak overmatig op zichzelf gericht waardoor de kansen op internationaal succes niet groter

worden. Het ging alleen maar om Nereus. Ik weet wel, met name andere corporale verenigingen hebben dat ook, maar Nereus heeft dat soms in wat extreme mate”. **“Mentaal veel harder”** Toch kan hier haar verdere carrière buiten Nereus niet ontbreken. Na wat uitstapjes in de 2- en 4x ging Harriet vanaf 1988 solo verder. In 1988, nog voor Nereus uitkomend, werd Harriet 4e in de Olympische skiff finale van Seoul. Zij was verreweg de snelste roeister van Nederland, maar nota bene niettemin als “startende reserve” naar Seoul gestuurd. 1989 bracht een moeizaam seizoen. Na Luzern werd de samenwerking met coach Van der Zee beëindigd. Zij werd vervangen door Rene Mijnders. Het WK Bled sloot zij af met een vijfde plaats en daarmee een startbewijs voor deelname aan de eerste World Cup in 1990. 5 goed bezette races in de USA en

Harriët van Ettekoven op de Amstel ?

Harriët van Ettekoven op de Rotsee

Europa als voorbereiding op het WK. “Daarmee heb ik enorme ervaring opgedaan. Elke keer dezelfde tegenstanders op topniveau die je steeds beter leert inschatten. Het maakte mij mentaal veel harder”.

De wereldroeifamilie reist vervolgens af naar Lake Barrington op Tasmanie om laat in oktober de WK te roeien.

Van Ettekoven roeit daar het toernooi van haar dromen en in de finale de race van haar leven. Ze roeit naar een 4e plaats achter Birgit Peter (DDR), Silken Lauman (CAN) en Titie Jordache (BRD, ex ROU) en voor toppers Brandin (SWE) en Lipa (ROU). Een minimale 0,02 sec scheidt haar van het brons.

Zonder enig voorbehoud zegt zij dat toernooi als haar beste prestatie uit

haar loopbaan te beschouwen.

Na 1991 zoekt zij de grotere nummers weer op en begint aan de laatste episode van haar carrière. “Werk en studie bleken meer van mij vragen om werkelijk goed voorbereid te zijn voor nog weer een seizoen in de skiff” aldus Van Ettekoven. In 1992 neemt zij in de 4x afscheid op de Spelen van Barcelona met opnieuw een vierde plaats.

Einde van een tijdperk

De roeiwereld sloot in die zelfde periode een tijdvak in haar geschiedenis af. De DDR kwam in 1990 voor het laatst als natie onder eigen vlag uit, het Oostblok had opgehouden te bestaan.

Er is alles af te dingen op de intenties, maar opeenvolgende generaties

DDR roeiers en hun management hebben de roeiwereld enorm verrijkt met nieuwe, geavanceerde trainingsconcepten. Het niveau waarop de sport mondiaal beoefend werd was enorm verhoogd.

Wegvallende geldstromen, nieuwe politieke prioriteiten, open grenzen en het einde van hier en daar een dopingcultuur stonden tegenover de ontwikkeling in de rest van de wereld waar het belang van topsport meer dan voorheen werd onderkend.

Een nieuw tijdperk had zich aangediend.

De grootste visvijver van Nederland II

Paul Koper

Op 20 april 2002 werd de nieuwe verbrede Bosbaan heropend door burgemeester Nadat de starter “opgelet” Cohen. De opening viel gelijk met de Randstad Regatta. Anderhalf jaar lang kon er niet getraind worden op de bosbaan. Een jaar eerder was de Randstad Regatta uitgeweken naar Groningen. Nog op de dag voor de opening was een baggerschip druk doende. Maar de Regatta is weer terug in de Randstad en met een breedte van zo’n 118 meter is Amsterdam nu een officiële roeibaan rijker.

De herinrichting van het terrein rond de Bosbaan duurt nog voort, eind 2003 zal deze gereed zijn. De Bosbaan zelf zal niet meer onderhanden worden genomen. De acht banen zijn zelfs voorzien van heuse startlichten. heeft geroepen gaan de rode startlichten aan. Na een korte pauze springen de lichten op groen en klinkt een geluidssignaal van de start. Dit soort aanpassingen waren noodzakelijk om te voldoen aan de FISA regels. Veel werk en kosten, maar gelukkig niet zonder resultaat: in 2006 mag de Nederlandse Roeibond het wereldkampioenschap voor junioren organiseren. Hopelijk lukt het de Roeibond ook het wereldkampioenschap van 2007 binnen te slepen. Dit is namelijk het preolympisch jaar, waarin de roeiers zich kunnen kwalificeren voor de olympische spelen van Peking.

In memoriam: Gerard Hallie

Mak Schoorl

Op 7 juli 2002 is overleden Gerard Hallie. Voor ons, roeiers uit de dertiger jaren, was hij Halle, de stuurman van Nereus. Hij had zelfs meer prijzen dan de Pruus, die het record van de eerste vijftig Nereus-jaren had.

Hij was niet alleen een goed stuurman, met een gewicht van weliswaar 56 en soms nog wat meer kilo, maar ook een goed psycholoog. Zo sprak hij, tijdens de Varsity van 1932, de ploeg als volgt toe: "Hotse (Bartlema) jij bent de sterkste, Pieter (James) als Praeses kun je niet verliezen, en Simon (de Wit) je laat je toch niet door Ruempol (slag Laga) verneuken?" De onverstoorbare rots Anton Bom had geen aansporing nodig. Hoe het zij...ze wonnen.

In 1935 besloot de Pruus veertien dagen voor de Varsity de vier, die twee à drie keer per week roeide, de wedstrijd te laten varen in plaats van de oorspronkelijke oude vier. Tijdens de race roeide Nereus naast Njord. Halle zei: "Ik hou mijn mond, luister maar naar Njord". Duidelijk was te horen: "Nereus is niet getraind, houdt het niet vol, etc. etc." Het effect was: Nereus won!

Zijn meest bijzondere commando was wel: "TIEN ZACHTE", toen we wat moesten inhouden om na de bocht te kunnen passeren tijdens de Head van 1938.

Het enige jaar zonder startnummer één, door het uitzonderlijk verlies van het jaar daarvoor.

Niet alleen zijn overwinningen, waaronder vier keer Varsity-goud, zilver op de Europese, en een vierde plaats op de Spelen, maar zeker ook zijn markante persoonlijkheid, maken hem tot één van de Nereus-legendes waarvan onze Vereniging er gelukkig zoveel kent.

Amsteldijk in het kort

Lid van verdienste

Op de bestuurswissel ALV is Susannah Chayes tot lid van verdienste benoemd voor haar verrichten als coach.

Eerstejaars Ploegen

De selecties voor de eerstejaars ploegen zijn in volle gang. Voor de damesploeg(en), dit jaar gecoached door Marije van Grieken, Abbie Steinhauer en Christine Vink, meldden zich 67 dames aan, waaronder een record aantal van boven de één meter tachtig. Zij wonnen reeds het NK Indoor (ONEK).

De zware heren, gecoached door Roel Luijnenburg en Rolf Soldaat, verloren het NKIR op één tiende.

De lichte heren worden gecoached door Jane Shaw, Michiel Rutgers en Diederik Simon.

Sevilla

In Sevilla was dit jaar een kleine doch fanatieke schare Nereïden aanwezig om de bordeauxrode oranje gangers (en soms per abuis een andere ploeg) aan te moedigen. Nog tot in de kleine uurtjes klonk het in de Bar-Bodega's: 'En duizend meter voor den zwaan ...'

Nieuw ledenbestand

In september van dit jaar is er op Nereus een nieuw ledenbestand geïnstalleerd, genaamd 'loez'. Dit programma vervangt het onvolprezen loe van Diederik Fokkema uit 1991. Nieuwe opties zijn velden voor noviteiten als emailadressen en mobiele nummers maar ook is er nu de mogelijkheid om per persoon een C.V. bij te houden met een overzicht van ploegen en

commissies waar een persoon deel van uit (heeft ge-)maakt.

Binnenkort zal het ledenbestand voor leden en oud-leden ook via de website toegankelijk zijn. In overleg met het bestuur van oud-Nereus zal bepaald worden welke gegevens van oud-leden voor anderen zichtbaar zullen zijn. Overigens kunt u t.z.t. zelf instellen welke gegevens van u zichtbaar zijn.

NK Indoor

Op 7 december werd het 13e Nederlands Kampioenschap Indoorroeien door Nereus georganiseerd. Nieuw was de muziek tijdens de races en het Nederlands record dat semi-Nereïd Gerritjan Eggenkamp op de klokken zette.

Heineken Roeivierkamp

Op 15 en 16 maart kleurt de Amstel weer Heineken-groen. Voor de komende editie zijn een aantal wijzigingen doorgevoerd. Zo is, om de competitie te vergroten, een aantal divisies komen te vervallen. Om het voor de ploegen en het publiek spannender te maken starten een aantal divisies (bijvoorbeeld alle lichte en zware mannen) op zondag 'door elkaar', d.w.z. dat een snelle tweede divisieploeg tussen de eerste divisieploegen terecht kan komen.

H4K Slaapplaatsen

De H4K commissie probeert dit jaar weer meer buitenlandse ploegen naar de Heineken te krijgen. Voor deze ploegen zijn zij nog op zoek naar mogelijke slaapplaatsen. Heeft u plaats voor twee, vier of meer roeiers en wilt u als gastheer/-vrouw op treden dan kunt u contact opnemen met de commissie, heineken@nereus.nl

Loods Amsteldijk

De botenloods op de Amsteldijk is afgelopen zomer door de gebouwcommissaris Wilberts en materiaalcommissaris Geuze van een nieuwe laag wit voorzien. Ook zijn alle 'oude' stellingen vervangen door moderner materiaal.

Loodsen Bosbaan

De loodsen op de Bosbaan worden het komend jaar uitgebreid. Onder het nog te bouwen onderkomen voor de bond en Okeanos zal de hoog nodige extra ruimte voor Nereus beschikbaar komen.

Nereus in the Eighties: Roaring or Boring?

Kees-Jan Ponsen

Om over deze periode een boekje open te doen, moet enige schroom worden overwonnen.

Immers, je hoeft er het eeuwboek en het daarop volgende lustrumboek maar op na te slaan, en je beseft je dat je blijkbaar in een 'boring', of op zijn minst minder succesvolle Nereusperiode hebt rondgeroeid. Toch wil dat besef maar moeilijk doordringen. Immers hoe objectief ben je, of wil je zijn, als actief roeier, maar zelfs nog in de jaren daarna. Je koestert immers de mooie momenten, goede herinneringen, en die in jou ogen zo eclatante en belangrijke overwinning(en).

Toch moet je in alle eerlijkheid bekennen dat de periode eind 70 tot eind 80-er jaren niet de meest succesvolle zijn geweest in vergelijking met eerdere dan wel meer recente tijden.

Maar goed, als jonge enthousiaste en onwetende student vers in Amsterdam is Nereus allereerst die beroemde club waarover je in familie bijeenkomsten lyrische en zeer aansprekende verhalen hoorde en waarvan je toen al wist dat je er bij moest en wilde horen.

De zo opgehemelde banden met het corps waren begin jaren 80 duidelijk losser, en begrip binnen de dispuuten voor diegenen die een seizoen lang vooral met trainen en discipline bezig wilden zijn, was er dan ook slechts mondjesmaat.

Toch trad in 1980 een eerstejaars acht aan met in ruime meerderheid leden van het ASC, die na afronding van de ontgroening voor het wedstrijdseizoen nog een turbostandje in reserve hadden.

Wie waren er nu in die tijd reeds actief om als voorbeeld te dienen.

Er was de toenmalige Oude 4, die het succes van de overwinning van hun voorgangers in '79 (Helder, van Oort, IJsbrandy, Perree) niet had mogen proeven.

Helder en Perree zijn op dat moment de grote namen, hoewel ze door een slecht verlopen WK in Bled de kansen op de OS in 1980 hebben verspeeld. In het seizoen '80 en '81 zijn zij weinig succesvol doch in het seizoen daaropvolgend is de combinatie met 2 Orca roeiers toch weer in staat zich te kwalificeren voor de WK in Luzern, waar helaas opnieuw een teleurstellend resultaat wordt bereikt.

Tegen deze achtergrond begint de jonge 8 van 1980-81 als een groep jonge honden aan haar eerste schreden op het roeipad.

Gelukkig worden weldra de eerste twee thuiswedstrijden aan de zegewagen gebonden en kan deze ploeg, o.l.v. IJsbrandy, Romein en Proper tot en met de 8 ste finales in Henley niet meer stuk, hoewel de zeer gewilde ISSA beker 2 weken eerder niet wordt veroverd.

Hoe professioneel was het eigenlijk in die tijd? Waren externe factoren van invloed op de prestaties?

Indoor training vond plaats op Stilos, onder leiding van Kees Vente, die met gevarieerde oefenstof en muzikale ondersteuning de roeiers diep kon laten gaan. In de eerste jaren was er nog de krachttraining door dr. Tan: gebruikmakend van wankelen en zeker niet moderne toestellen

alsmede zware halters werden grote massa's verplaatst, hoewel er af en toe twijfel bestond over het rendement van deze trainingsvorm. Veel later, nadat Kees Vente deze training ook had overgenomen, kwamen er voor het eerst professionelere toestellen en werd meer getraind op krachtduurvermogen.

Maar goed, de indoortrainingen, vooral in gemengde vorm, leidde wel tot motivatie en plezier bij roeiers (en toeschouwers...).

Waren de coaches professioneel genoeg? Ja, en misschien ook nee. Aan motivatie ontbrak het de coaches niet, doch erg veel invloed van buitenaf, van oude rotten in het coachvak, werd in de begin tachtiger jaren niet gevoeld. Wel keerde in deze periode de erevoorzitter Bloemendal weer terug in de coachgelederen, alwaar hij zich in eerste instantie ging bezighouden met de coaching van de zware heren Helder en Perree. Pas later trad Bloemendal meer naar voren als "hoofdcoach" en vraagbaak voor anderen.

Begin tachtiger jaren was vooral ook de tijd van de hardroeierende vrouwenkoppels op Nereus. Aansprekende dames, die harder en haast zwaarder trainden dan wij jonge blaagjes, en daarmee zich wisten te kwalificeren voor het WK. Eerst was er het koppel Donkervoort-Luiting, die in '81 en '82 acte de presence gaven op het WK, zonder met een blik terug te keren overigens, vervolgens was er een nieuw koppel ex-jeugdroeisters, Cornet en van Ettekoven, die het wereldpodium kwamen bestormen. Via een achtste plaats in '83 kwalificeerden ze zich in '84 voor de Los Angeles Games in 2- en 8. Hoewel de vijfde plaats in

de 2- misschien wat tegenvalt, maakt het brons in de acht het olympisch tournooi ook sportief zeer geslaagd.

Van Ettekoven blijft overigens de rest van de 80-er jaren actief en uiterst succesvol, hoewel uiteindelijk niet meer met de bordeauxrode Nereus streepjes over de spierballen.

Ook in het lichte veld had Nereus begin tachtiger jaren nog een koningskoppel, Helsloot en Appeldoorn, die toen al het grootste deel van de 70-er jaren in combi's tot aansprekende resultaten waren gekomen. Zowel in '78, '79 als '81 wonnen de heren zilver op het WK in de 4- combiploeg. Later in de tachtiger jaren, deed Appeldoorn, dan met zijn helaas tragisch en veel te vroeg overleden Orca-maatje Paul Paulssen, zelfs nog in het zware veld mee aan het eerste selectiecircuit van Rene Mijnders op weg naar de voorloper van de "Holland Acht" in 1985.

Deze "H8" overigens is een verhaal apart, en niet altijd even fraai vanuit clubliefde en clubbelang gezien. Immers, de TAC's (Technische Advies Cie) en de roeibond waren overtuigd van het feit dat clubploegen niet meer konden voldoen aan het heersende internationale niveau en dat er dus een nationale selectie vanuit de verschillende verenigingen moest worden samengesteld.

Hiervoor werd een Engelse coach aangezocht die Mijnders c.s. kwam helpen om op een lang, inspannend en vooral zeer individualistisch weekend in Hazewinkel middels seatraces te bepalen welke zware roeiers er zouden worden geselecteerd voor de nationale 8 (en reserve 4).

Voor de verenigingen en hun zware

ploegen was het kiezen of delen. Of je bleef weg, en moest dan als verenigingsploeg maar zien je volgens de (streng) normen te kwalificeren voor de WK, of je liet je ploeg gaan naar de seatraces, met het gevaar dat je ploeg vervolgens zou worden gesplitst, waarmee het seizoen tot een zeer ongewenst einde zou komen. Ook voor de Nereus 4 olv Chris IJsbrandy deed dit probleem zich voor. Voor een individuele roeier echter is het moeilijk te blijven kiezen voor de eigen ploeg en vereniging, met onzekere perspectieven, terwijl er ook de mogelijkheid is van deelname aan een experiment met als einddoel het WK. Dit laatste is immers datgene waarvoor je dan reeds jaren loopt te buffelen. Toch is de manier waarop uiteindelijk je ploeggenoten waarmee je het seizoen bent ingegaan, worden gedupeerd, een grote drempel, en een een smet op je eigen blazen.

Het experiment met de H8 in '85 leek veelbelovend. Na een wekenlange trainingsperiode op het matige roeiwater van Triton/Orca in Utrecht onder leiding van Mijnders in een loodzware modderschuit van Theta, werd bij

aanvang van het trainingskamp in Erlangen overgestapt in een gloednieuwe geleasde Empacher met voorliggende stuurman. Voor die tijd nog een redelijke noviteit (zowel het kunststof als de voorliggende stuurman in de 8). Dit gaf nog een extra impuls aan de gemotiveerde selectie, waarna op het WK in Hazewinkel een goedlopende 8 op het water kwam. In de halve finale trof de ploeg de titelfavorieten uit de USSR, de DDR acht en de acht uit de VS aan haar zijde, waarbij het er tot 700m voor de finish naar uitzag dat de H8 voor een stunt zou kunnen gaan zorgen.

De uiteindelijke achtste plaats was een schrale troost, doch voor het experiment een goede uitgangspositie.

Helaas begon al vroeg in het aansluitende seizoen het gebrek aan lange termijn visie rond het project zijn tol te eisen. De roeiers werden zonder veel plannen teruggestuurd naar de verenigingen, waar echter door de selectieperikelen van het voorgaande jaar menige ploeg definitief te gronde was gegaan, en de "selectieroeiers" hiervoor mede verantwoordelijk werden gehouden.

Toch werd later in het seizoen weer een nationale selectie samengesteld. Hierbij werden echter alle voorgaande afspraken rond de meerjarenplanning losgelaten en werd de nieuwe selectie plots gebouwd rond de Njord vier, die het jaar tevoren als verenigingsploeg in Hazewinkel aan de start was verschenen en die nu meende haar eisen te kunnen stellen waaraan tot veler verbazing door de TAC ook nog gehoor werd gegeven.

Zo was er dus een veredelde Njord 8 geselecteerd met 3 roeiers en 2 coaches van voornoemde vereniging en eindigde zowel het WK tournooi in Nottingham net als het experiment met een geweldige clash, een bedroevende 11^e plaats, en was de Holland 8 weer voor jaren van het toneel verdwenen.

Spoedig hierna eindigt de actieve roeicarriere van de schrijver dezes en, o wat een toevalligheid, begint voor Nereus in de uitloop van de 80-er en aanloop naar de 90-er jaren een geweldige opbouw naar een nieuwe grootse bloeiperiode waarover in de toekomst anderen in dit medium ongetwijfeld zullen verhalen.

Afscheid op de Charles

Werner Altewischer

De Jonge Acht van Nereus heeft half oktober meegedaan aan de 'Head of the Charles' in Boston. Zij werden daar eerste in het Club Eights veld. Werner Altewischer, de schaduwslag, verhaalt hierover in dit stuk dat ook in het blad Roeien te lezen was.

Dinsdag 15 oktober

Aan ieder wachten komt een eind. Zo ook deze keer. Na bijna twee maanden trainen is het dan zover: we vertrekken naar Boston voor het verdedigen van de Nereus eer bij de 'Head of the Charles', de grootste regatta van de wereld. Een bijzonder evenement, niet alleen door de honderden boten uit allerlei landen die aan de start verschijnen, maar ook omdat er traditioneel veel publiek is (soms wel rond de miljoen).

Onze delegatie bestaat uit elf personen: acht roeiers, waarvan zeven man van de eerstejaars acht van afgelopen seizoen (alleen Mundo Resink werd vervangen in verband met een blessure door Reinier Reesink), ons stuurtje en twee coaches, waarvan één zelf ook deelnemend in de skiff (Diederik Simon). Met de acht nemen we deel in het Club Eights veld, wat een veld is van internationale club ploegen.

Gaande door de douane op Schiphol wacht ons direct al de eerste verrassing: het hele Nederlands elftal is uitgerukt om ons succes te wensen bij onze wedstrijd. Ze kunnen dit mooi combineren met hun eigen wedstrijdje in Oostenrijk.

De reis verloopt verder voorspoedig en al om half negen Amerikaanse tijd liggen de meeste mensen in hun bed om bij te komen van de vermoeienissen van de jet-lag.

Woensdag 16 oktober

Het is goed om te weten dat Amerika

ook herfst kent. De regen komt met bakken uit de lucht en er staat een harde wind die later op de dag alleen maar zal toe nemen. We besluiten daarom om alleen 's ochtends in de boot te stappen. We hadden erop gerekend dat we een ons vertrouwde Empacher tot onze beschikking zouden krijgen, maar we krijgen een Vespoli. De boot lijkt iets zwaarder dan we gewend zijn, maar roeit desondanks redelijk goed. Ook de concentratie en de fysieke conditie is nog niet bij iedereen ideaal.

Het is ongelooflijk hoeveel verschillende botenhuisen langs de Charles te vinden zijn. Elke universiteit heeft zijn eigen botenhuis en Harvard heeft zelfs een apart botenhuis voor de mannen (waar wij zitten) en de vrouwen. De botenhuisen zijn ook verre van armoedig.

Vanwege het slechte weer maken we in de middag kennis met de indoor bakken van Harvard. Dit zijn hele speciale: het is mogelijk om met acht man achter elkaar te gaan zitten en bovendien het water te laten stromen via een pomp. Dit geeft een hoop geluidsoverlast, maar benadert het roeien wel aardig.

Donderdag 17 oktober

Het weer is een wereld van verschil met gisteren: het is zonnig en relatief warm. Er staat nog wel een aardige wind. We draaien twee boottrainingen, die nog niet zo goed aanvoelen, we moeten oppassen voor frustratie.

Lees verder op pagina 16

Nereus wint de Varsity

David Heineman
(foto: Sybrand Treffers)

1977: Alex Vermeulen wint met Kooper, Klop, Oudt en Schippers (st.) de 94e Varsity. 2002: Gijs Vermeulen wint met Groot, Dirksmeier, van der Linden en Thieme (st.) de 119e Varsity. 25 jaar na zijn vader wint Gijs het Gouden Blik. De laatste troef uit de roeicarrière van Alex Vermeulen is geëvenaard door zijn zoon. Voor het eerst in de geschiedenis van Nereus wint de zoon van een Oude Vier winnaar het hoofdnnummer op de Varsity. Wat zijn de verschillen en overeenkomsten tussen toen en nu? Een verhaal over de Varsity van '77 en '02.

Zoals het hoort zaten 25 jaar geleden de vier beste Nereusroeiers in de Oude Vier. Omdat het de tijd was dat de linkse politiek hoogtijdagen vierde, werd er niks met de senaat van het rechtse corps gedaan voor de wedstrijd. Geen biefstukkenlunch dus. Wel een Varsitydiner met mooie verhalen én de traditionele verrukkelijke Indische rijsttafel voor de oude vier bij de heer en mevrouw Bom. Voldoende inspiratie dus uit

de overwinningsverhalen om de Gouden Blikken naar Nereus te halen. Zo gebeurde het ook: Aegir werd van zijn stuk gebracht aan de start ('zijn het nu je longen of je slidings die ik zo hoor piepen?') en de Varsity werd gewonnen. Daarna traditioneel toch een kroegjool op de toenmalige sociëteit NIA aan de Raamgracht. Alex Vermeulen herinnert zich nog dat hij boven in de senaatskamer zat, die via een klein trappetje te bereiken was. Nadat de Oude Vier door de senaat ontvangen was, zag hij uit het raam dat er mensen uit het gebouw en in de gracht gezooïd werden. Echter geen lidmaatschap van het corps voor de winnaars. Voor Gijs Vermeulen wel banden met NIA: biefstukkenlunch in de week van te voren, receptie op de sociëteit en na winst lidmaatschap. In de voorbereiding ontbrak uiteraard ook niet het Varsitydiner. Voor beiden waren de traditionele dagen van voorbereiding belangrijk: de geschiedenis van vorige overwinningen en de verhalen erover blijken een belangrijke

motivatiebron: 'daarom zullen sommige verenigingen gewoon niet winnen, ze missen een stukje drive'. Wel wordt nog even aangestipt dat er afgelopen jaar geen sokken gebreid waren door de eerstejaars damesacht. Alex Vermeulen: 'Sokken zijn essentieel. Je moet ze hebben voor later, mocht je nog een keer terecht komen in een boot met messing voetenboorden en messing moeren, zodat je geen koude voeten krijgt.' Gijs Vermeulen: 'Het is een slechte zaak dat ze niet gebreid zijn afgelopen jaar. Het maakt niet uit of het sokken zijn of zakjes'.

De 7e april was voor Alex Vermeulen een aparte dag, de zenuwen voor de wedstrijd van zijn zoon waren meer dan de gebruikelijke zenuwen bij Gijs' andere wedstrijden. Gijs Vermeulen maakte zich niet zo druk: er moest gewoon hard geroeid worden. Het weer was prachtig: rustig water, zonnetje. Onder leiding van Klerks was er niet met bootjes voor de oude vier gevaren. In 1977 hadden ze dit wel gedaan om te

oefenen met golven. 'Je moet niet bezig zijn met het water, je moet bezig zijn met winnen' aldus Alex Vermeulen. Ondanks dat Skadi met exact dezelfde vier als het vorig jaar was gekomen, was het Nereus-kwartet toch favoriet. Bij Skadi heerste er stress: gloednieuwe, peperdure riggers waren aangeschaft om makkelijker over de golven te komen, alleen gingen ze steeds los. Voor de start moest de slagrigger nog een keer vastgedraaid worden op het water. Psychologische winst, evenals toen een van de Skadinezen opbelde met de vraag of Gijs Vermeulen de loting ook zo zwaar vond: 'Hoezo?', was het antwoord. Over de race van dit jaar: 'Zo hard mogelijk wegstarten om voor te liggen en dan niet meer weggeven'. Dit gebeurde dus ook. Na 600m werd echter afgevlagd, omdat Orca naar binnen voer bij Euros door een gebroken stuurtoew. Bij de tweede start nam Nereus echter direct weer het heft in eigen handen en ging er hard vandoor. En dus werd de Varsity gewonnen. De enorme

menigte correct te water gegane Nereïden trok de boot naar beneden. Gijs Vermeulen ervoer dit als erg vervelend: zijn voeten zaten nog vast, net als stuurvrouw Thieme, die door een duiker uit de stuurplek bevrijd moest worden. 'Het is geen goede manier van omgaan met je roeiers en het materiaal. Het moet niet zo zijn dat je als roeier weet dat je het koude water ingaat na je overwinning. Dit maakt het niet leuker om te winnen', aldus Alex Vermeulen. Alle kleren in de boot zinken, maar eentje komt bovendrijven: de boegenpet. Weer een Varsity overleeft. De Oude vier heeft hierna buffet met de KNSRB. Daarna naar Amsterdam voor de intocht vanaf Centraal Station. Gijs Vermeulen: 'Het is zo mooi dat er honderden Nereïden staan te wachten, en alleen omdat vijf roeiers een wedstrijd winnen. Het is echt een belangrijke wedstrijd voor de vereniging.' In de hal van Centraal Station galmden het Nereuslied. Ook Alex Vermeulen vindt het een mooi eerbetoon voor de roeiers. De komst van oud-Nereïden geeft aan wat de

Varsity betekent voor de vereniging. De rijtoer bracht de roeiers vervolgens naar de Warmoestraat voor de receptie. Vanuit daar ging het naar de kroegjool, helaas in de Bijlmer.

En het roeien na de Varsity? Gijs Vermeulen heeft afgelopen zomer in Sevilla in de dubbelvier geroeid en begeeft zich op weg naar Athene 2004. Alex Vermeulen stopte na de Varsity: 'De Varsity was binnen, ik was op en klaar met roeien.' Nu roeit hij in de befaamde Oud-Nereus acht op de Hoop, waar regelmatig de stuurtjes van Nereus getest worden, zodat de oude vier ook dit jaar weer de beste stuur krijgt.

Al met al is er weinig veranderd na 25 jaar: naast vier uitstekende roeiers blijken de nodige tradities de basis van de overwinning. Over een kwart eeuw zal de volgende Vermeulen voor Nereus aan de start liggen van de Varsity, om de eer en traditie van Nereus én de familie Vermeulen te verdedigen. Ook dan zal blijken dat dit concept garant staat voor de overwinning.

Vrijdag 18 oktober

Vandaag is de dag van de generale repetitie. We zijn nog steeds niet tevreden en ik maak me zorgen voor morgen, maar dat doe ik eigenlijk altijd voor een wedstrijd. Ach, het zal waarschijnlijk wel weer loslopen, een wedstrijd gaat altijd beter. 's Avonds worden we getrakteerd op een riant avondmaal bij ons gastgezin. Het is een prachtige villa waarin we zitten, met bubbelbad op het dak. De helft van de ploeg zit iets minder op stand in een appartement van de Harvard campus, maar dat is wel enorm gezellig. Over gastvriendelijkheid hebben we in ieder geval niet te klagen.

Zaterdag 19 oktober

Een wedstriiddag is altijd iets bijzonders, maar deze keer is het toch net wat extra, aangezien we twee maanden alleen maar voor deze dag hebben getraind en het ver van huis is. Eenmaal inroeënd is alle frustratie weg als ik merk dat voor het eerst deze week de boot echt loopt bij de opzetjes. Ik denk even aan de goede prestatie van de Nereus-ploeg van vorig jaar, waar we onze tweede startplek aan danken. Dat is een groot voordeel, aangezien de boten met tussenpozes van 15-30 sec. starten.

Dan is het zover, we mogen opbouwen en ik hoor de speaker nog zeggen: 'Nereus, Have a nice row'. De boot is nu geen vlot meer, maar een muziek instrument. We zijn door en ik kan nauwelijks geloven dat we al begonnen zijn, zoveel rust is er in de boot. Nienke, ons stuurtje zegt: 'Tempo goed, 34'. Dat is vorm. Zoals altijd zie ik bijna niets van de race behalve de schouderbladen van Reinier voor me. Ik voel de boot gaan, soms wat kleine verstoringen in de balans. Een enkel moment zie ik de boot van Ohio, die achter ons is gestart, terrein verliezend.

Dan komt de vermoeidheid. Eerst naalden die prikken, het lijken messen te worden.

Aanmoedigingen van Nienke dat we aan het inlopen zijn op Harvard. Ik hoor nog een enkele 'Toei' langs de kant. Het wordt nu heel zwaar, een scherpe bocht, onrustig water van Harvard en tegenwind gaan hand in hand en geven me het gevoel dat ik een vrachtschip aan het voortstampen ben. Het enige waar ik naar verlang is de finish en Harvard voorbij palen. Laatste tien halen en ik zie Harvard uit mijn ooghoeken opdoemen... Iedere haal duurt een eeuwigheid nu, ik moet er voorbij! En dan zijn we er, Harvard

net niet ingehaald. Ongelooflijk dat het over is. We hebben goed geroeid. Het gewoonlijke kotsen van Jan achter me brengt me weer bij mijn positieven. Een eerste juichje achter in de boot komt tot me, ik probeer een glimlach uit, lukt nog niet.

Half zes worden we gehuldigd. We hebben gewonnen! Gewoon iedereen eraf gepaald! Dat is toch het gevoel waar je het allemaal voor doet. We geven de Amerikanen nog een lesje in traditie door jasje-dasje gekleed luidkeels het verenigingslied te zingen. De Amerikanen hebben nog nooit zoiets gezien en klappen geheel uit de maat mee. Dit is mooi. Dikke plak om mijn nek.

Zondag 20 oktober

Om elf uur hebben we met z'n allen afgesproken om met wat donuts te ontbijten op Harvard Square. De één wat meer verrot dan de ander, want feesten kunnen we ook! Zeker na een overwinning. Mooie verhalen doen de ronde, waarvan de meerderheid nu niet meer over roeien gaat.

Het was een geslaagde trip, stemmen we allemaal in, waarschijnlijk de laatste wedstrijd die we met deze acht voeren. Het afscheid na een jaar eerstejaars roeien, een afscheid om niet meer te vergeten...

Jaarverslag Praeses 2001/2002

Irene Wolfs

Waarde mijnheer de erevoorzitter, waarde ereleden, waarde leden van verdienste, dames mijne heren avunculae avunculi, waarde medebestuurleden, geachte leden,

Het was wederom een enerverend jaar voor de A.S.R. Nereus. Op tal van aandachtsgebieden zijn diverse activiteiten ontplooid om de weg naar beter en beter voort te zetten.

Wat het roeien aangaat is veel werk verzet om de lijn van professionalisering van de sport en de vereniging voort te zetten. In dit verslag zal ik per onderwerp de hoofdzaken aanstippen om de gang van zaken van dit jaar inzichtelijk te maken.

Roeien

Nereus domineerde dit jaar de 1^e jrs zware en dames klassementen; in beide klassen won Nereus met overmacht. Op de Heineken bleek Nereus in bijna alle klassen oppermachtig en vervolgens werd, zoals het hoort, eindelijk weer eens de Varsity gewonnen door 'den ouden vier', wat door heel Nereus als buitengewoon bravo werd ervaren. Minder bravo was het zinken van de oude vier, wat voor de eerste en ik ga er vanuit tevens laatste keer in de geschiedenis vertoond is. Mooie prestaties werden ook onder de Nederlandse vlag behaald: zo won de Nederlandse, bordeauxrode LH2x met Ivo Sniijders en Gerard van der Linden een zilveren medaille op het SB-WK. De zware FISU WK acht, die voor de helft uit jonge veelbelovende Nereïden bestaat, haalde een zilveren medaille in Nottingham. Ook was Nereus wederom hofleverancier van de roeibond met een afvaardiging van twaalf Nereïden en vijf coaches op het WK te Sevilla. Marten Bosma en Vincent de Loos wonnen daar brons voor Nereus. In vier finales roeiden Nereïden mee, waarvan twee finales olympische klassen betreffen. Opvallend is dat er een nieuwe generatie roeiers is doorgebroken die nog jong zijn en nog niet op hun top presteren, voor de toekomst belooft dat veel goeds. Bovendien kan de oudere generatie nog wel een paar jaar mee. Desgevolg vermoed ik dat een kroegjoollocatie wel voor een aantal jaren gecontracteerd kan worden. Wat coaching betreft blijft het moeilijk om voldoende mensen aan te trekken. Ik wil dan ook hier mijn waardering uitspreken voor de personen die dit jaar bereid zijn geweest deze zo belangrijke taak op zich te nemen.

Professionalisering

Voor wat betreft professionalisering heeft Nereus een belangrijke stap gezet dit jaar. Al jaren is gesproken en nagedacht over het aanstellen van een professional die het roeien naar een hoger niveau moet brengen. Nereus heeft er inmiddels twee: Begin van dit jaar werd voor de zware sectie Diederik Simon en voor de damessectie Neeltje Thoes als coördinator aangesteld en betaald. Beide zijn personen die verantwoordelijk zijn voor de organisatie, progressie van roeiers en begeleiding van coaches van de betreffende secties. Dit systeem functioneert naar tevredenheid en zal het komend jaar dan ook gecontinueerd en verder uitgebouwd moeten worden. De lichte sectie moest dit jaar een coördinator ontberen. De heer Sorgdrager zal zich, weliswaar niet betaald, organisatorisch voor licht inzetten.

Omdat wij denken dat het coördinatorschap Nereus op verdere voorsprong zal zetten ten opzichte van de rest van Nederland en om de continuïteit van dit systeem te waarborgen wordt er een zogenaamd 'Coachfonds' in het leven geroepen. De heren K.J.Ponsen, J. Ellerbroek, en M. Kranenburg zullen deze kar gaan trekken. Het Coachfonds zal naast het 100+ fonds gaan bestaan. Op termijn zal het de bedoeling zijn dat uit dit fonds professionele coaches, dan wel coördinatoren betaald kunnen worden. Het is zaak dat u allen, ook en vooral de jongere generatie, zich hierdoor aangesproken voelt en gul geeft. Nereus zelf zal ook jaarlijks in dit fonds doneren om het een goede start te geven.

De CWR (Commissie Wedstrijdroeien) heeft dit jaar, naast hun adviserende taak, tastbaar goed werk geleverd op het gebied van professionalisering door het medisch begeleidingsplan te realiseren. Kern van het plan is dat roeiers sneller, doordat zij bij een zogenaamde Nereus arts terecht kunnen, gediagnostiseerd worden en daarmee sneller passende behandeling vinden, iets wat in het verleden nog wel eens te wensen over liet.

Evenementen

Nereus zit royaal in haar evenementen. Allen hebben een sterk bordeauxrode teint. Opvallend is het enthousiasme en de grote inzet waarmee de leden die evenementen jaar op jaar op poten zetten en naar een steeds hoger niveau

weten te tillen. De tweedejaars roeidag werd wederom voor op Nereus georganiseerd en had dit jaar weer een flink educatief en enthousiasmerend gehalte. De NK indoor wordt jaar op jaar professioneler en groter; dit jaar verschenen bijna 800 personen aan de start. De HeinekenRoeivierkamp, welke haar zesde lustrum vierde, was dit jaar naast haar wederom uitstekende organisatie met name voor het publiek een groot succes door het extra aantal tappunten. Op de NCN, inmiddels een van de grootste competitiewedstrijden van Nederland, schitterden velen op het water in het donker en met name aan de bar. Ook de Thetissprint was dit jaar terug van weggeweest en niet zonder succes.

Krachthonk

Van het krachthonk wordt veelvuldig gebruik gemaakt. Doordat het inmiddels ingevuld is met krachtapparatuur kan er komende winter niet alleen geërgometerd, maar tevens gekrachtraind worden. De ruimte heeft Nereus hechter gemaakt; er wordt meer op de Amsteldijk getraind en jongerejaars roeiers trainen naast en met onze medaillewinnaars.

Oud-Nereus

Het contact met oud Nereus was goed dit jaar. Christine Vink heeft als jong oud-Nereus donateur in het oud-Nereus bestuur plaatsgenomen. Daarmee is een begin gemaakt om gestalte te geven aan het doel het bestuur van oud-Nereus te verjongen. Het bestuur van Nereus moedigt bij haar opzeggers het donateurschap van oud Nereus aan. Daardoor blijft men verbonden met de vereniging en steunt u jong-Nereus opdat een nieuwe generatie Nereïden van evenzo mooie jaren kan genieten als u dat hebt gedaan. Uw bijdragen in fondswerving voor het 100+ en het nieuw op te richten Coachfonds zijn van essentieel belang om het betalen van de bootsman en coördinatoren te kunnen continueren.

ASC/AVSV

Het contact met de I.S.S.A. is dit jaar buitengewoon goed geweest. Het is een goede zaak dat Nereus haar afkomst niet verloochent en de banden met het A.S.C in stand houdt. Op de interdisputaire nam het technisch front het op tegen de Commissie en u begrijpt, onze gasten laten wij winnen. Met het winnen van de Varsity werd voor de Senaat het lustrumjaar compleet en ik voorspel dat de kroegjool volgend jaar zoals het hoort, op de Warmoestraat zal plaatsvinden.

Sponsoring

De economische malaise in Nederland lijkt ook haar directe weerslag op de sponsoring van Nereus te hebben, het werven van kleinere sponsors verloopt stroever dan voorheen, bovendien liep het contract met hoofdsponsor Goldman Sachs definitief af. De sponsorcommissie, die onder de portefeuille van de abactis valt heeft dit jaar een hele database aangelegd met benaderde bedrijven en bijbehorende contactpersonen, opdat gestructureerd te werk gegaan werd en dat heeft zijn vruchten afgeworpen; dankzij inspanningen van de sponsorcommissie en inzet van bestuursleden is Nereus voor twee jaar verzekerd van een nieuwe hoofdsponsor: Ernst & Young. Ook is er een nieuwe blauwe acht van onze trouwe sponsor Akzo Nobel in bestelling. Dat Nereus nog steeds door Heineken ondersteund wordt, mag u bekend zijn. Verder werd de nieuwe C4+ gedeeltelijk gefinancierd door Café Meander en werd met een aantal kleine sponsors dit jaar een meerjarencontract gesloten. Aandachtspunt voor Nereus moet niet alleen het aantrekken van sponsors zijn, maar ook het behouden van de huidige. Door haar prestaties is Nereus, naar maatstaven van de roeisport, overigens veel in de publiciteit geweest.

Externe Contacten: KNRB

Hoewel gekonkel met de Roeibond Nereus eigen is, is dat dit jaar zo goed als niet nodig geweest gezien het grote aandeel dat Nereus heeft in de nationale equipes en niet minder belangrijk, in de coaching daarvan. Een derde van de WK equipe bestond dit jaar uit Nereïden, met vijf Nereus coaches aan de kant. Van een zekere infiltratie is derhalve sprake. Nereus nam deel aan de gesprekken tussen topsportverenigingen en de gemeente Amsterdam ter voorbereiding op de topsportnota van de gemeente alwaar de directeur van de KNRB het belang van een vereniging als Nereus voor de Nederlandse Roeisport nog eens onderstreepte. Het contact kan dit jaar goed genoemd worden en dat is in het verleden wel eens anders geweest.

Als ik het geheel probeer te overzien kan ik voorzichtig concluderen uit het voorgaande dat Nereus weer een paar stappen voorwaarts heeft gemaakt. Men dient zich er echter zeer bewust van te zijn dat de inzet van de leden de kracht van Nereus vormt. Een kwalijke ontwikkeling is het consumentisme dat op de loer ligt. Wanneer dat de overhand zou krijgen, zou Nereus tot weinig in staat zijn. Men dient daarom te beseffen dat Nereus van ons allen is, dus ook van uzelf. De enige manier om de succesvolle lijn van Nereus door te trekken is door er gezamenlijk de schouders onder te zetten, en daarbij te bedenken dat u het verschil met uw inzet kunt maken.

Nereus, uitgaand van haar eigen kracht trekt haar eigen lijn gesteund door haar eigen, vaak zo gepassioneerde leden, en zo moet het blijven.

Tot slot

Tot slot wil ik namens het bestuur ieder die ons heeft geholpen door de handen uit de mouwen te steken of ons heeft bijgestaan met advies van harte bedanken. Heren quaestoren Kranenburg en Lenting (nogmaals) dank voor jullie wel heel bijzondere inzet dit jaar.

Matthijs Josselin de Jong en coördinatoren, dank voor het werk dat jullie verzet hebben en de prettige samenwerking dit jaar, veel succes komend jaar. Tako, dank voor je eindeloze geduld, Lex van Drooge dank voor je wijsheid en steun.

Martijn, ik heb er alle vertrouwen in dat jij met je bestuur de ingeslagen weg van succes en verbetering zult voortzetten en wens je daarbij alle succes.

Mensen, bestuursgenoten, vrienden en vriendinnen van Nereus, dank voor dit intense en mooie jaar, ik zal u missen.

Bestuur 2001 / 2002, v.l.n.r.: Stephan Roest (Q), Irene Wolfs (P), Bas Wilberts (G), Sanne van Muijden (W), Maurits Geuze (M), Els Dinjens (C), Welmoed Rutgers van Rozenburg (A) (foto: Co Rentmeester)

Hoe Nereus het licht zag

Arthur Koning

Aldus Diederik Simon na de ‘mislukte’ finale in de vierzonder tijdens de WK 2002 in Sevilla. Is dat zo, of is dat al eerder voorgekomen? Zeker. Ik werd gevraagd of ik mij dergelijke situaties uit de laatste veertig jaar bij Nereus kon herinneren en zo ja, hoe dat dan zat.

De jaren zestig waren sterk voor het zware roeien van Nereus, echter de kentering kwam in 1970 en daarna. Gelukkig voor de ASR nam het lichte roeien het roer over. Met het circus Dik voorop werden vele blikken getrokken en in Canada de eerste demonstratiewedstrijd lichte achten op de WK nipt verloren. Ik had het genoeg daar bij te mogen zijn, ditmaal niet als stuurman (de Soeters-acht was ontploft gedurende het seizoen) maar als begeleider van de boten naar de prachtige baan in St. Catharines (Canada), met natuurlijk uitstapjes naar de Niagara Falls. Daar schijn je naar toe te moeten voor je huwelijksreis: zonder bruid is er geen hotel te krijgen.

Ver voor mijn tijd werd er al licht geroeid, maar pas in 1955 kreeg het lichte roeien enig gewicht onder leiding van (lichte) praeses James Kels. Niet dat er in de periode nu veel overwinningen te vieren waren in het lichte roeien in verhouding tot daarna, maar het begin was daar. Destijds werd er in de dagbladen (Nereus pers?) geroemd over de parel van de Amstel (Soeters-viertje) en het circus Ellerbroek.

De echte start viel in 1967 met de eerstejaars acht van Ralph Dik, later gesteund door Michiel Poulie. Zij verloren weliswaar de Head doch wonnen aan het eind van het seizoen het nummer lichte elite acht in Duitsland. “Het werd stil op de Wedau” zijn de woorden van praeses Hoekstra. En het circus Dik ging door: 1968 eerste in de lichte

divisie op de Head, de eerste (!) lichte divisie overwinning voor Nereus, en als hoogtepunt de NK 1970 waar de ploeg 6(!) nummers won en eigenlijk alleen de zevende verloor door een gebroken stuurtoewtje in de ‘Trou moet blijken’. Slot van dit seizoen was een (uiteindelijk ook door de KNRB maar voornamelijk door de gemeente Amsterdam, CRM en enkele enthousiaste particulieren uit Zwitserland zwaar gesponsorde) trip naar de eerste officiële demonstratiewedstrijd voor het lichte roeien in de acht op een wereldkampioenschap.

Ik citeer stuurman Willem Korthals Altes over de finale van dit evenement: “Na de voorwedstrijd met een lengte van Potomac te hebben gewonnen, vindt op 5 september de finale plaats.

Potomac ligt nu aan de andere kant van de baan en dat hebben Bartlema, Hogeweg cs. geweten: 500 meter 1 seconde voor, op 1000 nog 0,2, op 1500 uitgelopen naar 0,3 en dan in de laatste twintig halen verliezen. De ploeg gaf toe geen goed eindschot te hebben: “Dat hoefde in Europa ook nooit!”

Kort en goed : het lichte roeien nam het roer over van de in 1970 terugvallende zware clubroeiers. Althans, zich jarenlang op de rand van licht roeien bewegen werd ook Bartlema en Hogeweg te zwaar. Zij passen zich aan, roeien in 1971 in de tweezonder nog een geweldig seizoen met als klapstuk de gelegenheids acht en uitzending naar de WK 1971

Of later: Het lichte roeien moet de eer redden

in Kopenhagen. Nederlands record (5’37”) in de halve finale en vijfde in de finale voor een acht met drie lichte roeiers en een gemiddeld gewicht van 77 kilogram!

Het duurde even maar midden 70-er jaren nam een nieuw zeer succesvol aantal roeiers de positie van circus Dik over en uiteindelijk met veel meer internationaal resultaat. Voor uw herinnering weer even een aantal strofen uit lustrumboeken:

In 1975 was het lichte roeien inmiddels officieel onderdeel van wereldkampioenschappen geworden. Nereus selecteerde uit 20 man een lichte acht (inmiddels i.p.v. 70 gemiddeld 72,5 kg) en won na een redelijk sterk seizoen de nationale kampioenschappen ruim en ging naar de WK Nottingham. Aldaar was een vijfde plaats het hoogst mogelijke. En dan breken de jaren voor TT-liefhebbers Richard Helsloot en Willem Appeldoorn aan. Deze heren komen zeer overtuigend uit de testtraces in de twee zonder (ook de lichte technische commissie is er van overtuigd dat twee snelle tweeën een goede vier maken enzovoort) en slaan dus aan het combineren. In 1976 uiteindelijk als reserves naar de WK, in 1977 in een combinatie acht net achter brons en in 1978 komt de doorbraak. Met Paulsen en Van Berkel in de vierzonder naar de WK via ondermeer een baanrecord (6’11”) op de Bosbaan. Behorende tot de favorieten en dan “slechts” zilver. Dit geeft het vertrouwen aan. En dat blijkt dan in 1979 in Bled wederom zilver te worden. 1980 is voor Richard en Willem een rustig jaartje, 1981 moet het worden. Laat in het seizoen wordt de vier van ’78 weer in elkaar gezet en via

een overwinning in Duisburg de WK Munchen bereikt. Weer zilver, maar gezien het voorseizoen toch met een gouden randje. In 1982 valt de vier uiteen en gaan Helsloot/Appeldoorn dubbeltweeën.

Ze worden in dit vreemde nummer zelfs vierde op de WK na een moeizaam bevochten uitzending. Na een laatste jaar in de vierzonder, ditmaal met Gys en Theta naar WK Montreal. Helaas ditmaal geen finale.

Terugkijkend levert licht roeien van dit tweetal in de periode 1975-1984 vijf FISA-finale plaatsen, drie zilveren medailles, 23 nationale titels en rond de 180 blikken op. Of zoals de paus van het lichte roeien Ernst Faber schreef: “Zij hebben hun werk voor de ASR gedaan, toekomstige generaties mogen zich aan hen optrekken.”

En dan: u weet wat licht gepresteerd heeft op de WK Sevilla: Simon heeft gelijk: van licht moeten wij het hebben. En dan niet alleen van de heren, maar met name al enige jaren van de dames. Hulde voor de lichte dubbelvier mannen en de lichte damesskif en dubbeltwee !

Wedstrijdseizoen 2002

Floris van den Brink

Het is weer een succesvol jaar geweest voor de A.S.R. Nereus. Niet alleen hebben de eerste-en ouderejaars ploegen vele overwinningen behaald in binnen en buitenland ook werden, na een droogte van vier jaar, de gouden blikken weer naar Amsterdam gehaald.

Het seizoen voor de eerstejaars begon veelbelovend. Op het Nederlands kampioenschap indoor roeien (de vroegere ONEK) werden er overwinningen behaald door de eerstejaars dames en eerstejaars zwaar. Voor beide was deze overwinning een inleiding op een uitermate succesvol seizoen. Na de NKIR werd er een winter hard getraind wat tijdens de Heineken Roeivierkamp resulteerde in een overwinning op alle afstanden van eerstejaars zwaar welke dit jaar bestond uit Karel Jan Lensen, Cristof Coenders, Ime van Manen, Alexander Elzenga, Aike Malchus, Jan van Dam, Werner Altewischer en Mundo Resink. De eerstejaars dames pakte een afstands blik op de 2500 meter maar wisten helaas niet de eindoverwinning naar zich toe te trekken. Eerstejaars licht stelde teleur en behaalde mede door een slechte 250 meter slechts een zevende plaats in het eindklassement. Na de Heineken volgde de Head waar zwaar wederom triomfeerde. Ook de dames, bestaande uit Saskia Paarlberg, Jeltje Janmaat, Karlien Steringa, Cathelijne Geuze, Eefje Mensing van Charante, Laura Walburg, Nienke Kingma en Franca van Hooren stelden orde op zaken en pakte hier hun eerste blik. Licht wist geen verandering teweeg te brengen en eindigde op een achtste plaats. Nadat het langebaanseizoen voor de eerstejaars succesvol werd afgesloten nam het kortebaanseizoen zijn aanvang met de Varsity. Op de Varsity wist de zware acht de overwinning van het voorgaande

jaar te evenaren. Dhr. Simon, hoofdcoach van de eerstejaars zware heren, hield het mos in ere en begroette de overwinning van zijn ploeg op gepaste manier. De overwinning van de damesploeg op de Head bleek geen toevalstreffer; ook op de twee kilometer toonde zij zich heer en meester en pakte ook hier het blik. Licht wist de hooggespannen verwachtingen niet tegemoet te kunnen komen en bleef blikloos. Op de Randstad die volgde werd er wederom blik getrokken door de eerstejaars dames en zware acht. Dit keer was er echter ook blik voor de eerstejaars zware vier. Door blessureleed geteisterd licht wist in een vier een mooie tweede plaats te halen in een zwaar bezet nieuwelingen veld. Na de wedstrijd op de Bosbaan vond de volgende wedstrijd plaats in Groningen waar de eerstejaars dames en heren hun positie bovenaan het eerstejaars klassement verstevigden door met blik naar Amsterdam terug te keren. Teruggekeerd in de hoofdstad zetten beide eerstejaars ploegen de ingeslagen weg voort en wonnen de A.R.B. Tijdens de daarop volgende Hollandia deden de dames en zware heren deze hattrick nog eens dunnetje over en wisten de zware heren in een gestuurde vier zelfs een overwinning te behalen in het overgangsveld. Het wedstrijdweekend van twee weken later werd door beide ploegen benut om aan de internationale wedstrijd in Gent deel te nemen. Licht bleef echter in eigen land en de heren Jesse van de Kastele, Johannes Schreuder, Hans Laponder, Geoffrey

Hol, Merijn de Boer, Boudewijn Sliepen, Hidde Vedder en Floris van den Brink wisten een mooie overwinning op de Z.R.B. te halen. Na terugkeer in Nederland werden de Slotwedstrijden door de dames en zware heren gewonnen die hiermee hun reeds vaststaande overwinning in het eerstejaars klassement van extra glans voorzagen.

Men kan na wederom een uitermate succesvol seizoen gerust zeggen dat de eerstejaars van de A.S.R. Nereus vooraan meevaren zoniet het veld dicteren. Gelukkig is het zo dat ook de ouderejaars roeiers zich niet onbetuigd laten op de Nederlandse en buitenlandse wateren.

Op de hel van het noorden werd blik getrokken in DSA1x, LDSA1x en de LSA2-. De skiffeuses Marit van Eupen respectievelijk Kirsten van der Kolk zouden een succesvol jaar tegemoet gaan en lichten hier al een tipje van de sluier op. Op de N.K.I.R. werd het LDSA, LSA en het LSB veld gewonnen door Nereïden. Vermeldenswaardig is dat de LSA overwinning een nieuwe Nederlands record was welke op

naam van eerstejaars Nereïd Gerard van der Linden is gekomen. Op de eerste internationale wedstrijd, de F.I.S.A. team cup in Sevilla werden er overwinningen behaald door Diderik Simon en Michiel Bartman in de heren vier-zonder, de lichte dames dubbeltwee en de lichte heren dubbel twee, welke een volledige nereus boot was met daarin de heren G. van der Linden en I. Snijders.

Nadat de winter in training door was gebracht en en passant nog blik werd opgehaald in Delft tijdens de Winterwedstrijden door de dames M. van Eupen (DSA1x), K. van der Kolk (LDSA1x), M. Klomp (LB1x) en de heer S. Verhallen (LSA2-) vond het seizoen zijn aanvang met de traditionele seizoensopener op de Amstel.

De Heineken Roeivierkamp werd, mede door het uitzonderlijk mooie weer, een groot succes. De Oude Acht met het illustere slagenpaar Bartman/Simon en aan boord ook de Oude Vier wist met bijna speels gemak alle afstanden te winnen. Ook de oude lichte acht wist met zelfs twee baanrecords de eindoverwinning naar zicht toe te trekken. De oude dames acht had iets meer moeite met de concurrentie maar liet zich niet van een eindoverwinning afhouden. De Head

bood voor beide herenploegen weer hetzelfde scenario. De dames werden door de concurrentie echter terugverwezen naar de tweede rij.

De Varsity werd ook voor de ouderejaars roeiers een succes. Deze voor Nereïden altijd speciale wedstrijd werd van glans voorzien door overwinningen van de middengroep lichte heren in het gestuurde vier-met veld en door de zware heren in het overgangs vier-met-veld en het Senioren A twee-zonder veld. De Oude Twee wist, met een wisseling van de wacht op de stuurpositie, de overwinning van voorgaand jaar te herhalen. De stuur van vorig jaar, Mai Thieme, had dit jaar plaats genomen in de boot van de heren Gijs Vermeulen, Tijs Groot, Thomas Dirksmeier en Gerard van der Linden, oftewel de Oude Vier. Na het overtuigend winnen van de voorwedstrijd werd ook de finale vanaf het begin gecontroleerd. De jonge ploeg, gecoached door Diederik Simon en Jan Klerks roeide in een sterk veld naar de overwinning. Vijfentwintig jaar nadat de vader van de slag eenzelfde prestatie neerzette haalde de Oude Vier de gouden blikken voor de 34ste maal naar Amsterdam.

Op de tegelijkertijd met de Varsity

Ivo Snijders en Gerard van der Linden in de Nereus Nationale Lichte dubbeltwee in Sevilla

Eerstejaars
Dames

gehouden Skiffhead liet de A.S.R. Nereus zich ook niet onbetuigd. In de DSA1x (F. Dekker), de LDSA (M. van Eupen) en de DB1x (S. Siegelaar) werden overwinningen behaald. Op de Randstad werd er gewonnen in het SA4- (nationale vier-zonder), O4+, O2-, LDN1x, LDSA1x, DB1x en in combinatie in het SA2x veld.

Tijdens de in Keulen gehouden roeiwedstrijd werd door de heren P. Kolsters en R. Wessels het eerste internationale twee kilometer blik binnengehaald in het LSA2- veld.

Op de roeibaan in Groningen roeide de dames L. Posthuma, F. Harinck, M. Scholtes en P. Heijblom in het DO4- veld naar winst alsmede M. Klomp in de LDN1x .

In Gent werd door diverse Nereïden blik gehaald op de twee kilometer. S. Verhallen zegevierde in combinatie in het SA2- veld en de ongestuurde ouderejaars zware vier bemand door N. Mensing van Charante, R. Hartong, S. Smulders en T. Groot alsmede skiffeur M. van Gool vergrootten de lijst van internationale overwinningen.

Tijdens de A.R.B. zegevierde het ouderejaars zware viertje wederom, in het overgangs vier-zonder veld werd door de tweedejaars zware ploeg in navolging van het SA-veld ook blik getrokken. Op de zondag wist de zware ouderejaars acht de overwinning naar zich toe te trekken.

In het Duitse Duisburg wisten de dames M. Van Eupen en S. Siegelaar overwinningen te halen in respectievelijk het DSA1x en het

DSB2x veld.

Het daarop volgende Nederlands Kampioenschap werd een bordeauxrood gekleurd kampioenschap. Het duo Simon/Bartman roeide in de vier-zonder naar een vooraf verwachtte overwinning evenals M. van Eupen in het LDSA1x veld. In het SB2x veld werd er blik getrokken door de slag van de Oude Vier en in het SA2x veld door de heren Van der Linden/Snijders. Verder waren er overwinningen in combinatieploegen in het SA8+, LSA8+ en het DSA8+ veld als ook in het LDSA2x en DSB1x veld. In het klassieke nummer gestuurde twee wist de heer Simon zich nogmaals aan een nationale titel te helpen.

In Tilburg liet de A.S.R. zich ook niet onbetuigd. Overwinningen in het SA4- veld alsmede in het LSA4- veld gaven samen met overwinningen in het SA4+ en DN4+ veld wederom een bordeaux tintje aan de roeiwedstrijd onder de grote rivieren. Nadat het roeicircus in meer noordelijke richting was getrokken en neer was gestreken op de Bosbaan voor de afsluitende Slotwedstrijden konden aan het einde van het weekend overwinningen in de SA4- (S. Verhallen), DSA4x (F. Dekker), SA2- (Simon) en de heren achten (C. Eggenkamp) worden opgetekend. Het vermelden waard is dat de zware-vier zonder ploeg uiteindelijk de Challenge Cup naar zich toe wist te trekken en daarmee een uitzending won naar de Rotsee regatta in Luzern.

Dit bleek nog een niveau te hoog, maar op het FISU WK werd door drie

van deze jongens (S. Smulders, R. Hartong, N. Mensing van Charante) en David Heineman een zilveren medaille gewonnen in het achtenveld. Ook op het WK onder 23 jaar was de ASR goed vertegenwoordigd: Sarah Siegelaar wist in het damesdubbeltwee veld een vijfde stek te behalen, Gijs Vermeulen in de zware dubbel een 11e plek. De lichte mannen Gerard van der Linden en Ivo Snijders behaalden met behulp van coach Chayes een prachtige zilveren medaille in het sterk bezette lichte 2x veld. Ook op de verscheidene World Cups werden er medailles opgehaald: Marit van Eupen wist al in Hazewinkel het goud naar zich toe te trekken in de lichte damesskiff. Vervolgens trok het wereldbekercircuit naar de bekende Rotsee in Luzern en ook daar was het raak: Van Eupen roeide ditmaal naar brons, nu echter in de olympische lichte dames 2x. Marten Bosma en Vincent de Loos haalden ook brons binnen en wel in de lichte mannen dubbelvier. Als laatste locatie stond München op het programma. Ook hier waren de afgereisde Nereïden succesvol: Bosma en de Loos wonnen goud in hun veld. Voor lichte damescoach Verdonkschot was het een aangenaam weekend: al zijn damesploegen wisten zilver te winnen: de lichte damesdubbelvier, lichte damesskiff (Kirsten van der Kolk) en lichte damesdubbeltwee (Van Eupen). Op de verscheidene wereldbikers was dusdanig gepresteerd dat er maar liefst 12 roeiers, vier coaches en mental coach Keizer namens Nereus af konden reizen naar

de wereldkampioenschappen in Sevilla. Kirsten van der Kolk roeide een goed toernooi in de licht skiff: ondanks een ribblessure haalde ze de finale, waarin ze zesde werd. Marit van Eupen startte in de lichte dubbeltwee. Ondanks de wereldbekermedailles werd op het WK een vijfde plek behaald. Coach Verdonkschot behaalde echter nog wel een zilveren medaille met zijn lichte vrouwendubbelvier. Femke Dekker roeide in de damesdubbelvier gecoacht door Barteld Puite een wisselend toernooi. Uiteindelijk roeide zij met haar ploeg naar een achtste plek. De lichte mannen Gerard van der Linden en Ivo Snijders roeiden naar een tiende stek in de LM2x. Coach Susannah Chayes zag haar LM4x wel naar een medaille roeien: Marten Bosma en Vincent de Loos haalden met hun ploeggenoten brons. Jan Klerks coachte de mannen dubbelvier met Gijs Vermeulen, Thomas Dirksmeier en reserve David Heineman. Na een wisselvallig toernooi belandden zij op de elfde plaats. De mannen vier-zonder met Diederik Simon en Michiel Bartman werd na een jaar in veel wisselende opstellingen toch knap vijfde, hoewel misschien op een medaille gehoopt was na een succesvolle halve finale.

Terugblikkend op het seizoen kunnen we de conclusie trekken dat het wederom een uitermate succesvol seizoen is gebleken voor de A.S.R. Nereus. Er werd door vrijwel alle Nereïden gezegevierd. De A.S.R. Nereus wordt dan ook met recht aangemerkt als de beste roeivereniging van Nederland.

de Loos
Bosma

Challenge
Cup vier

Kirsten
van der Kolk

Challenge
Cup vier

Eerstejaars
Zwaar

Oude
Acht

Het 100+Fonds

Evert Constandse en Ernst Veenemans

Geen roeivereniging kan zonder bootsman. Hendrik, Hannes, Dirk, Jan, Willem en nu Matthijs – echte vaklui en waarschijnlijk Nereus' trouwste supporters – zijn voor onze Vereeniging onmisbaar geweest. Iedereen zal zich de nodige “laatste nippertje reparaties” en aanpassingen herinneren die zonder bootsman niet mogelijk waren geweest.

Bootsman en vloot hebben in alle opzichten de hoogste prioriteit binnen Nereus, met name ook in financiële zin. Tot 1970 werden de salariskosten van de bootsman uitsluitend door Nereus betaald. In de tijdgeest van de zeventiger jaren heeft de Universiteit deze kosten voor haar rekening genomen. Zulke mooie tijden veranderen echter snel, en toen rond 1985 ten tijde van het 100-jarig bestaan duidelijk werd dat de bootsman weer uit eigen middelen betaald moest gaan worden, is op initiatief van Willy Bloemendal het 100+Fonds opgericht.

De doelstelling was om met inzet en inbreng van oud-leden een zodanig groot Fonds te vormen dat uit het rendement de bootsman betaald kon worden. Dit sprak de oud-leden dermate aan dat het vermogen van het 100+Fonds inmiddels tot ongeveer E 350.000 is gegroeid, en de bootsman alweer vele jaren in wezen door de oud-leden wordt betaald. Een fantastisch resultaat, waarvoor Nereus de “100-plussers” veel dank verschuldigd is.

De inbreng wordt bijna helemaal middels schenkingen van lijfrente gedaan. Het voordeel van deze vorm van schenking is dat ze voor de gever geheel fiscaal aftrekbaar zijn zonder onder- of bovengrens.

Zoals gezegd, het doel van het Fonds is dat de kosten van de bootsman uit het rendement van het vermogen worden betaald.

Als de kosten hoger zijn dan het rendement, neemt het vermogen af, waardoor het rendement verder zal afnemen. Voorts kan het vermogen afnemen als de beleggingen in waarde dalen. Er dient dus zodanig belegd te worden dat het risico van vermogensvermindering vrijwel is uitgesloten, en een zo hoog mogelijk rendement in contanten wordt behaald. Voorzichtigheid is dan het motto! De afgelopen jaren, met de grote koerswinsten op aandelen, hebben we vele adviezen gekregen hoe het rendement verhoogd kon worden. Hoewel toen moeilijk voorstelbaar, is (voor velen helaas) het laatste jaar keihard duidelijk geworden: “Hoe hoger het te verwachten rendement, hoe hoger het risico”. Door de beleden voorzichtigheid is voor het 100+Fonds dit risico vermeden. Dit betekent niet dat het vermogen uitsluitend in AAA staatsobligaties en deposito's belegd zou kunnen worden. Ten tijde van het verschijnen van dit Magazine wordt er met de FAC, Oud-Nereus, en Nereus, op basis van advies van de bank, overlegd wat het beste beleggingsbeleid voor 100+ zou zijn. Dit zou tot de conclusie kunnen leiden dat het eigen vermogen van het Fonds verder verhoogd zou moeten worden om blijvend, uit het rendement, de bootsman te kunnen betalen. In dat geval zullen nieuwe donateurs geworven moeten worden.

De geschiedenis leert dat de

ontwikkelingen binnen Nereus altijd doorgaan. Na de oorlog hebben de oud-leden het mogelijk gemaakt dat Nereus het noodzakelijke nieuwe botenhuis kreeg. Zonder eigen botenhuis had Nereus zich nooit zo kunnen ontplooiën als is gebeurd. In 1985 hebben de oud-leden ervoor gezorgd dat de continuïteit in het onderhoud van de vloot werd gegarandeerd, middels oprichting van het 100+Fonds. Op dit ogenblik wordt er bekeken of en hoe het mogelijk is een soort coach-Fonds op te zetten, welk Fonds de onontkoombare professionalisering van het coachen zou moeten financieren. Wedstrijdroeien op het door Nereus gewenste niveau kan niet zonder professionele coaching.

U zult uiteraard op de hoogte worden gehouden van de gang van zaken met betrekking tot het 100+Fonds en de plannen ten aanzien van een coach-Fonds. Voorzover u nog aanvullende informatie mocht willen kunt u altijd Ernst Veenemans of Evert Constandse benaderen.

Meer succes op het droge...

Boris van warmerdam

Het is de natuur van de mens om bij het niet succesvol blijken in het één, zijn toevlucht te zoeken tot het andere. Na het veelvuldig uitblijven van successen in de eerstejaars acht gingen wij op zoek naar de mogelijke oorzaken van dit euvel. Het in het eerste jaar in de wind geslagen advies van de coaches om eenmaal per week gezamenlijk te dineren werd als voornaamste oorzaak aangewezen. Naarmate het tweede jaar vorderde bleek dat ook deze bijeenkomsten niet het gewenste effect hadden op de roeiprestaties. Wel trad een ander effect op: andere bezigheden op dinsdagavond moesten wijken voor de wekelijkse gezelligheid.

Na een jaar werd de huidige vreetschuur op de Roetersstraat betrokken, andere studentenwoningen bleken niet aan alle eisen te voldoen. De etentjes ontwikkelden zich langzaamaan tot ware bacchanalen. Pittige discussies over de landelijke en wereldpolitiek gaan hand in hand met schunnige verhalen. De culinaire prestaties zijn enorm verbeterd in de afgelopen jaren. Van een daghap met saté tot achtgangen menu's met oesters, coquilles St. Jacques en Kobe beef en van Heineken tot wijnen van gerenommeerde huizen.

Na vijf jaar gezamenlijk dineren is de dinsdag nog steeds vaste prik. Buitenlandgangers kunnen er van op aan dat als zij na langdurig verblijf terug in Mokum zijn, zij om zeven uur verwacht worden op de Roetersstraat. Agenda's zijn leeg, vrouwen c.q. vriendinnen wagen het niet om te storen en ook de buurt is op de hoogte. Negen man die niet te verenigen waren op het water blijken op het droge succesvoller te zijn.

Licht '96

Nereus Magazine

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor haar oud-leden en sponsors. Het komt thans een keer per jaar uit.

Redactie

David Heineman, Floris van den Brink, David Sol, Arie Mijnlieff, Paul Koper, Bastiaan Sorgdrager, Gijs Hoen

Vormgeving

Tako Bruinsma / DZGN

Druk

Mebo Print, Amsterdam
Oplage 1250 stuks

Amsterdamsche Studenten
Roeivereniging ‘Nereus’
Amsteldijk 130a
1079 RT Amsterdam
020 679 7117
bestuur@nereus.nl
www.nereus.nl

Oud-Nereus

bestuur

Jaap Ellerbroek / 020-4966151
(voorzitter)
Evert Constandse / 035-5317565
(secr.peningmeester)
Wim Blaisse / 070-5114245
Jacob Caron / 0411-645472
Jaap Hulshof / 070-5178084
Hans Kelderman / 020-6760355
Anita Meiland / 020-4634270
Jan Willem Pennink / 020-4963198
Kees Jan Ponsen / 020-4968930
Myriam Steenman / 035-6229272
Christine Vink / 020-7706796

Correspondentie-adres:

Raboes 11
1251 AK Laren (NH)

Bankrekening:
195789 (Postbank)

100+ fonds
bestuur

Evert Constandse / 035-5317565
Ernst Veenemans / 035-5383166

Correspondentie-adres

Raboes 11
1251 AK Laren (NH)

Bankrekening :
49.05.81.862(ABN/AMRO)

Nieuws van Oud-Nereus

Samenstelling bestuur

Het verheugt het bestuur van Oud-Nereus te kunnen melden dat Christine Vink heeft toegezegd om tot het bestuur toe te treden.

Zoals bekend willen we graag een afspiegeling vormen van “alle tijden” en met Christine worden we versterkt met een jonge, zeer succesvolle roeier uit de laatste periode.

Welkom Christine!

Oudledenborrel

Hoewel de Bosbaan is nu weer in gebruik is, zullen de wedstrijden van de Koninklijke nog geen plaats vinden in 2003 . Wel is er een samenwerking tussen Skoll, Willem III en de Maas gestart om tot een grote wedstrijd te komen.

We houden dit goed in de gaten om te kijken of daar de jaarlijkse oud-ledenborrel kan plaats vinden, zo niet dan komen we weer gezellig bijeen op het botenhuis.

U hoort van ons!

Ondertussen zijn er plannen bij het organisatiecomité van de Varsity om een tent op het publieksterrein beschikbaar te stellen speciaal voor de reünisten van alle KNSRB-verenigingen.

Als dit vaste vorm mocht krijgen zullen we U op de hoogte brengen.

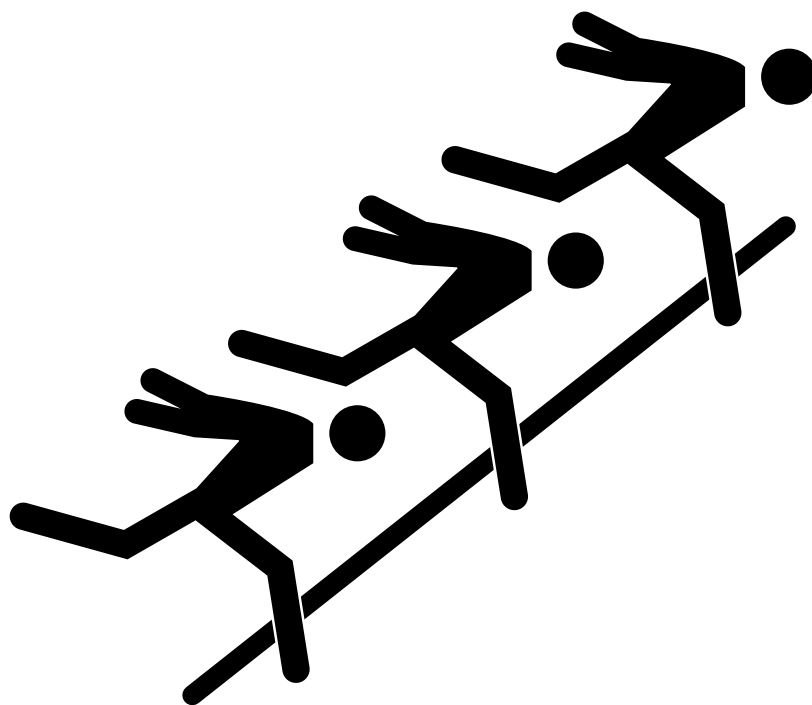
Fondswerving Coach-fonds

U kunt tussen de regels door in dit Magazine lezen over de voorbereidingen van een nieuwe fondswerving, speciaal gericht op het bekostigen van een professioneel coach-apparaat.

Oud-Nereus staat hier zeer positief tegenover, en er zullen te zijner tijd meer details worden bekend gemaakt, als een en ander organisatorisch op de rit is gezet.

Wedstrijdkalender 2003

januari	19	Amstel Ergo Head	USC (STILOS)	Amsterdam
februari	22	FISA Team Cup		Sevilla, Spanje
maart	1-2	Winterwedstrijden	De Schie	Delft
	15-16	Heineken Roeivierkamp	Amstel	Amsterdam
	23	Head of the River	Amstel	Amsteram
april	5	Tweehead	Amstel	Amsterdam
	6	Skiffhead	Amstel	Amsterdam
	13	Varsity	Amsterdam-Rijnkanaal	Houten
mei	26-27	Randstad Regatta	Bosbaan	Amsterdam
	10-11	Martini Regatta	Harkstede	Groningen
	24-25	Hollandia	Bosbaan	Amsterdam
juni	30-1	World Cup	Idroscalo Regatta Course	Milaan, Italië
	6	Thetis sprint	Bosbaan	Amsterdam
	7-8	ARB/NK	Bosbaan	Amsterdam
juli	20-22	World Cup		Munchen, Duitsland
	21-22	ZRB	Beekse Bergen	Tilburg
	28-29	KMHB	Bosbaan	Amsterdam
augustus	4	Argo sprint	Bosbaan	Amsterdam
	2-6	Henley Royal Regatta	Theems	Henly, Engeland
	5-6	NSRF Slotwedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
september	11-13	Wold Cup	Rotsee	Luzern, Zwitserland
	24	Senior B WK		Belgrado, Joegoslavië
	24-31	WK	Idroscalo Regatta Course	Milaan, Italië
oktober	20	Universiteits Achten	De Schie	Amsterdam
november	4	Amsterdam Masters	Amsterdam	De Hoop
	11	Vechtrace	Hardenberg	Salland
	18	Tromp Boat Races	Hilversum	Cornelis Tromp
december	2	November vieren	Amstel	Amsterdam
	8	Najaarswedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
	15-16	Paul Veenemans Prijs		
december	23	Hel van het Noorden	Eemskanaal	Groningen
	6	NK indoorroeien	Apollohal	Amsterdam

Winnen doe je **niet** alleen.

Bij Ernst & Young is winnen een kwestie
van teamsport. Want met een team sta je
sterker dan alleen. Zeker als dat team
bestaat uit slimme en gedreven mensen,
die elkaar op alle terreinen ondersteunen.
Hoogste tijd om te scoren. Kijk op www.ey.nl.

